

תקות מנהם

גליון מס' 230

עש"ק פרשת יתרו ט"ז שבט
ה' תהא שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"א) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

בעז"ה

לחיות עם הזמן!

ספר קנין - ב'

מחזור כט שנה זך

יום ו' עש"ק פרשת יתרו ט"ז שבט

ה' תהי שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות מכירה והתחלת הלכות זכיה ומתנה

"קנין תורה"

א. הלכות מכירה היא ההלכה הראשונה של ספר קנין, ויש קשר נפלא בין ספר קנין והלכות מכירה, לפרשת יתרו;

הנקודה התיכונה והמרכזית של פרשת יתרו, היא מתן תורה, והתורה היא הרי הקנין של עם ישראל; שהקב"ה הקנה ומקנה לנו אותה, וכמו שאומרים בחז"ל בכל מקום קנין תורה, וכך נקרא הפרק השישי בפרקי אבות, שמדבר על לימוד התורה – "קנין תורה" (ולומדים בשבת שלפני חג השבועות – שמן מתן תורה). ובפרק זה כתוב¹: "התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים וכו'". וכך נאמר בפסוק ה"כותרת" הפותח את ספר קנין: "קנה חכמה, ובכל קנייך קנה בינה"²

כי את התורה לומד האדם ומכניסה למוחו ולרשותו כמו כל קנין שנכנס לרשותו (והלשון בחז"ל ותלמודו בידו), ולכן אומרים חז"ל בפירוש המילה "זקן" עה"פ "והדרת פני זקן"³; "זקן – זה שקנה חכמה"⁴ היינו שהתורה נכנסת לקניינו ורשותו של האדם, וכמ"ש במאמר אדה"ז בלקו"ת⁵ על פסוק זה הפסוק "ותופשי התורה"⁶: "דהיינו מי שתופס במוח הזכרון, וחוקק על לוח לבו תמיד".

"ראשית חכמה קנה חכמה"

ב. ואפשר לשאול הרי בספר זה מדובר בקנינים ממוניים וגשמיים הנמסרים ונקנים מיד ליד, ומה הקשר

לקניינים רוחניים של התורה!?

והמענה הוא פשוט; "ב"כותרת" ספר קנין כנ"ל הביא הרמב"ם את הפסוק: "ראשית חכמה קנה חכמה, ובכל קנייך קנה בינה". ואפשר לשאול כנ"ל, הרי בספר ובהלכות אלו מדובר בקניינים גשמיים, ומהו הקשר לקנין חכמה ובינה! והמענה על זה; שאת זה רוצה הרמב"ם ללמדנו שכשיהודי שומע ענין ה"קנין" לכל לראש מדובר על קנין התורה – חכמה ובינה, ורק אחר כך, באופן משני, הדברים מתבטאים גם בעולם הזה בקניינים גשמיים וממוניים, אבל עיקר הקניינים הם הקניינים הרוחניים של התורה, וקניינים אלו התחילו בפרשת יתרו, שהקב"ה נתן לנו את תורתו, באופן שנעשית קנייננו וברשותנו.

[וענין זה מודגש ביותר; שבכותרת מביא הרמב"ם דווקא פסוק זה, "ראשית חכמה וגו'", ולא מ"ש 2 פסוקים קודם (בפסוק ה'): "קנה חכמה קנה בינה", שגם מדובר על קנין החכמה ובינה"; כי בפסוק זה מודגש שזהו עיקר החכמה; "ראשית חכמה ובכל קנייך וגו'"].

מ"ת - מכירת התורה לישראל

ג. ובתורה אנו מוצאים גם את ענין ה"מכירה", וגם את ענין ה"זכיה" (מן ההפקר), וגם את קנין ה"מתנה", שאלו הן שלשת העניינים וההלכות שלומדים בימים אלו, (ואת הלכות זכ"י ומתנה התחילו בש"ק פרשת יתרו); ענין ה"מכירה";

כ"ק אד"ש מביא בלקו"ת⁷ את מאמר רז"ל⁸: "אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם תורתי כו'". היינו שיש דרגה ואופן בתורה שנותן הקב"ה לישראל באופן של מכירה. ומסביר אד"ש שענין המכר שבתורה, כמו במכירה

¹ אבות פ"ו מ"ו.

² משלי ד, ז.

³ קדושים יט, לב. [ולחעיר: הפסוק בפרי קדושים בפסוק לב, וכן הגמי בקידושים בדף לבב (לבב), והאדמו"ר כותב ע"ז בלקו"ת (על התורה): "חוקק על לוח לבו תמיד".]

⁴ קידושים לב, ב.

⁵ לקו"ת פרי קדושים ל, ד.

⁶ ירמי ב, ח.

⁷ חייג פרי מסעי א' – עמ' 115.

⁸ שמו"ר פליג, א (ושם: הה"ד (משלי ד, ב) כי לקח טוב נתתי גו', עיי"ש) וראה ברכות ה, א: בא וראה שלא כמדת הקב"ה כו' אדם מוכר חפץ כו'.

ש: "המדברות וכו' – כל שבהם הפקר, וכל הקודם בהם זכה".

התורה ניתנה במתנה

ה. ענין המתנה שבתורה, הוא; יש בחינה בתורה שהיא מתנה לעם ישראל, כמ"ש בשיחת אד"ש הנ"ל: "כמרז"ל¹⁸ "גי' מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל כו' תורה כו'", וכנוסח התפלה: "זמן מתן תורתנו" (שע"כ מדובר בפרשתנו). וכמו שאומרים בברכת התורה: "ונתן לנו את תורתנו, ברוך אתה ה' נותן התורה". וזה גם מתקשר עם מה שכתוב בפסוקים אלו, שהתורה ניתנה במדבר, כמו שנאמר בפרשת חוקת "וממדבר מתנה", כמו שאומרת הגמ' בעירובין¹⁹: "אמר רב מתנה [ומעניין שהמ"ד על ענין המתנה, שמו רב מתנה], מאי דכתיב "וממדבר מתנה", אם משיא אדם עצמו במדבר זה שהכל דשין בו תלמודו מתקיים בידו, [היינו שהתורה נתונה לו וקנה אותה במתנה גמורה], ואם לא אין תלמודו מתקיים בידו וכו', מאי דכתיב וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות, ומבמות הגיא, אם אדם משיא עצמו כמדבר זה שכל דשין בו [וכן כתוב בגמ' נדרים²⁰ אלא ששם הגירסא היא "שעושה אדם עצמו כמדבר שהוא מופקר לכל] תורה ניתנה לו במתנה, וכיון שניתנה לו במתנה נחלו אל, שנאמר וממתנה נחליאל, וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר ומנחליאל במות, ואם מגיס לבו הקב"ה משפילו, שנאמר ומבמות הגיא, ואם חוזר בו "הקב"ה מגביהו, שנאמר כל גיא ינשא"²¹

ובמכילתא דרשב"י עה"פ איתא: "במדבר, מה מדבר ריק מכל מעדנים, כך אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שמונע עצמו מכל מעדנים, וכן הוא אומר "וממדבר מתנה", ואין התורה מתקיימת אלא במי שמשים עצמו כמדבר".

ובפסיקתא דרב כהנא²² איתא: "מפני מה ניתנה במדבר, ללמדך שאם אין אדם מפקיר עצמו כמדבר, אינו זוכה לדברי תורה וכו'". ובבמדב"ר בפרשת במדבר איתא²³: "כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר, אינו יכול לקנות את החכמה והתורה, לכך נאמר במדבר סיני".

ותן חלקנו בתורתך

ו. ובגדר ה"מתנה" שבתורה, מסביר אד"ש בשיחה הנ"ל, וז"ל: "בחינת מתנה שבתורה – מה שניתן לאדם במתנה מלמעלה ענינים שבתורה שהם [לא כב' בחינות הנ"ל ירושה ומכר] המדודות ומוגבלות כפי ערך האדם (נברא), שהרי נמשכות אליו מצד מציאות שלו (כבירושה) והכנה שלו (כבמכר), כ"א] למעלה מאפשריות הנברא להשיגו בכח עצמו, ובאים בדרך מתנה מלמעלה מצד הקב"ה; וע"ד מחז"ל²⁴: "בתחילה הי' משה למד תורה ומשכחה עד שניתנה לו במתנה", היינו שכדי שהתורה

שהאדם משלם מכספו תמורת החפץ הנקנה, כך על האדם להשקיע ולהתייגע בלימוד והבנת התורה, וכמאמר רז"ל⁹ "לא יגעת ומצאת אל תאמין". ועל בחינה זו אמרו חז"ל¹⁰ "התקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך". [כי יש דרגת ירושה בתורה כמ"ש¹¹ "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב"; כל אחד ואחד מישראל, יהיה מי שיהיה הוא יורש את התורה, כידוע¹² דישראל ר"ת "יש שישים ריבוא אותיות לתורה", דכאו"א יש לו אות בתורה, ועפ"ז תומתק הסברת החיוב שהוא שווה בכאו"א מישראל ללמוד תורה בכל מצב שהוא נמצא¹³, ואין אדם יכול לפטור עצמו מחיוב זה], אבל בדרגת לימוד התורה שהיא כמכר, שהיא ע"י היגיעה יש בזה חילוקי מדרגות בין כאו"א, שהרי "אין דיעותיהן שוות"¹⁴ - ותלוי בטיב הכשרונות, ואופן היגיעה וכו'; וכן בחיוב הלימוד אין אחד שווה לשני, ויש יוצא ידי חובתו בלימוד פ"א שחרית ופ"א ערבית, או גם פחות מזה, אבל מי שאפשר לו לעסוק בתורה כל היום חייב לקיים מצות "והגית בו יומם ולילה" כפשוטה.

וכ"ק אד"ש מסביר גם את דרגות החילוקים בתורה בפנימיות הענינים, בנפש ובאלוקות¹⁵.

מ"ת במדבר – זכיה מן ההפקר

ד. מהלכות מכירה עוברים להלכות זכיה ומתנה שמתחילין אותן בפרשת יתרו – פרשת מתן תורה, וגם בתורה יש את ענין הזכיה; הכוונה ב"זכיה" בהלכות אלו, היא על הזכיה מן ההפקר, ובפרשתנו מדובר על זכיה מן ההפקר בענין מתן תורה;

בקשר למתן תורה מדגישה התורה שלוש פעמים שניתנה במדבר: "ביום הזה באו מדבר סיני... ויבואו מדבר סיני, ויחנו במדבר"¹⁶ והמדרשים אומרים שהסיבה שהתורה ניתנה במדבר כדי שתהיה הפקר לכל אחד לזכות בה (והדוגמא הראשונה של הפקר בהלכה הראשונה של הלכות אלו (זכיה)¹⁷, היא "המדברות").

וזה לשון המכילתא על הפסוק: "ניתנה תורה דימוס (ברשות הרבים) פרהסיא במקום הפקר, שאילו ניתנה בארץ ישראל, היו אומרים לאומות העולם אין להם חלק בה, לפיכך ניתנה במדבר דימוס פרהסיא במקום הפקר, שכל הרוצה לקבל יבוא ויקבל".

ובמכילתא דרשב"י הלשון: "ויחנו במדבר, בדימסון של עולם ניתנה להם תורה לישראל, שאילו ניתנה בא"י היו בני א"י אומרים שלנו היא, ואילו ניתנה במקום אחר היו בני אותו מקום אחר אומרים שלנו היא, לפיכך ניתנה להם בדימסון של עולם, שכל הרוצה ליטול יבוא ויטול". וזהו הדין שכתוב בהלכה הראשונה של הלכות זכיה,

⁹ מגילה ו, ב.

¹⁰ אבות פ"ב מ"ב.

¹¹ ברכה לג, ד.

¹² מגלה עמוקות אופן קפ"ו (הובא בילקוט ראובני ר"פ בראשית וילקוט חדש

ערך תורה ס"י קע"ח. ועוד). וראה ז"ח רות עה"פ "וזאת לפנים בישראל".

¹³ רמב"ם הל' תלמוד תורה פ"א הל' ח'. שו"ע אדה"ז ?? ר"ס ע" קניה.

¹⁴ ראה סנהדרין לח, א.

¹⁵ ראה בכ"ז בארוכה: המשך וככה תרל"ז פרק סו. סח. ד"ה אם רוח המושל,

תרצ"ה פ"ד ואל"ך (סה"מ קונטרסים ח"ב – ששא, א ואל"ך) ד"ה תורה צורה

תשי"ב.

¹⁶ יתרו י"ט, א-ב.

¹⁷ הל' זכיה ומתנה פ"א ה"א.

¹⁸ ברכות ה, א.

¹⁹ עירובין נד, א.

²⁰ נדרים נה, א.

²¹ ישעי' מד, ד.

²² פסדר"כ פ"ב.

²³ במדב"ר פ"א-ז.

²⁴ נדרים לח, א. שמו"ר ??, ו. תנחומא תשא טו.

שהתורה מזככת את ישראל והעולם ו"מתנה" – מתן וי-ה'.

מכירה – גם קנין

ט. אפשר לשאול בשם ההלכות "מכירה" – למה לא נקראים "קנין ומכירה"? כי מדובר לא רק על מכירה, גם על קנין? (והרי זהו חלק מספר קנין?) ובטור שולחן ערוך "חושן משפט" נקראים ההלכות "מקח וממכר", ולמה ברמב"ם רק מכירה?!

ואלי אפשר לבאר ע"פ מש"כ בפרשת ויחי, בבקשת יעקב שיקברוהו: "בקברי אשר כריתי לי"³³, ואי הפירושים ברש"י: "כמו אשר קניתי, אמר³⁴ רבי עקיבא כשהלכתי לכרכי הים היו קורין למכירה – כירה" ונשאלת השאלה הרי "כריתי" – הפירוש קניה, והם קורין כירה למכירה?

ועד"ז בפרשת דברים³⁵ נאמר: "וגם מים תכרו מאתם בכסף וגו'", ואומר רש"י: "תכרו לשון מקח. וכן 'אשר כריתי לי', שכן בכרכי הים קורין למכירה – כירה". וגם שם אפשר לשאול, הרי מדובר שם במקח וקניית המים; ורש"י אומר שקורין כירה למכירה?

ואולי אפשר לומר שהשם "מכירה" – הוא שם כולל על מעשה הקנין וההעברה מרשות לרשות, בין קנין בין מכירה, ולכן שם ההלכה – מכירה, ולא קנין ומכירה ועפ"י יומתק הנ"ל הקשר לפרשתנו, בענין "קנין התורה"; ש"מכירה" אין פירושה רק הקניית ומכירת ה' את התורה לנו, אלא גם קנין התורה של היהודים מהקב"ה.

"תקות" חוט השני"³⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת יתרו מתן תורה – שהוא קנין תורה, וב"כותרת הספר" "קנה חכמה קנה בינה"
- ב. קנין התורה לרשות ולמוחו ולבו של האדם.
- ג. במ"ת הקב"ה מכר התורה לישראל.
- ד. נתינת התורה במדבר סיני – זכיה מן ההפקר.
- ה. מתן תורה – מתנה.
- ו. אם אדם מפקיר ומבטל עצמו, כמדבר – זוכה למתנת התורה.
- ז. הזכיה במתנת התורה מה'.

תהי אצל משה באופן נצחי למעלה מ(גדר נברא שיש בו) שכחה, הי צורך שתינתן לו מאת הקב"ה במתנה".

ואח"כ מסביר אד"ש שגם בחלק המתנה שבתורה, צריך להיות איזשהו זכות, ע"ד מאמרז"ל: "אי לאו דעביד לי נייחא לנפשי לא הוה יהיב לי"²⁵, שגם מתנה קשורה בעבודת המקבל, שאין נותנים מתנה אלא למי שראוי לה, ואעפ"כ נקראת בשם מתנה (מתנת חינוך) – כי עבודת המקבל אינה רק שגורמת נייחא – ובמילא – הטיית הנפש של הנותן אל המקבל, אבל אין עבודת המקבל מכריחה שתינתן לו המתנה, ואינו יכול לתבוע המתנה בשביל עבודתו, ובאה רק מרצונו הטוב של נותן המתנה, היינו שהמתנה אינה כלל מערכה ומהותה של עבודת המקבל.

ואח"כ מסביר אד"ש באריכות ובפרטיות שזהו הפירוש במשנה באבות²⁶: "יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך", היינו שבזכות החלק שיהודי לומד ומשקיע בתורה, שזה גורם עליו ה"נייחא לנפשיה" מהקב"ה, יקבל מה' (בחלקו שכבר למד, ילמדנו בתורה) באופן של מתנה – "ותן" חלקנו ב"תורתך", תורתו של הקב"ה כפי שהוא למעלה מגדר הנבראים.

דוגמת מרז"ל²⁷ בנוגע ללימוד התורה בג"ע – שצ"ל ותלמודו (שלמד בעוה"ז, ובאופן הלימוד שבעוה"ז) בידו, ולומדו (ומשיגו) בג"ע ע"ד הסוד²⁸.

וע"ד הנ"ל במשה – שחלקו שלמד (כבר) בתורה ניתן ב"תורתך", ש"אין שכחה לפני כסא כבודך"²⁹

ועפ"ז מובן מה שמקדים בתפילתנו "שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו" – כי אמיתית בחי "מתנה" שבתורה יתגלה לעת"ל בתורתו של משיח".

התורה – מתנה מה'

ז. על השאלה, איך מקבלים התורה במתנה, הרי ההלכה האחרונה בהלכות מתנה אומרת, שצדיקים הגמורים לא יקבלו מתנה כנאמר: "ושונוא מתנות יחיה"³⁰, והתשובה פשוטה; שדברי הרמב"ם "הצדיקים הגמורים ואנשי מעשה לא יקבלו מתנה מאדם, אלא בוטחים בה' ברוך שמו, לא בנדיבים" והתורה היא לא מתנת אדם, אלא מתנה מה', שכל השיך לנו הוא זכיה ומתנה מה'.

הזכיה במתן תורה

ח. ואפ"ל בפשטות; קשר ההלכות "זכיה ומתנה" לפרשתנו, פרשת מתן-תורה;

זו הזכות והזכיה הכי גדולה שזכינו למתן תורה – לקבל התורה במתנה מהוי' כמש"נ במתן תורה ובתחילת עשרת הדברות "וירד הוי'³¹ וגוי אנכי הוי'³²", ובמילים אלו של שם ההלכה כלול ומרומז שם הוי', "זכיה" – זך י-ה';

²⁵ הובא בכ"מ – המשך וככה, תר"ל, תרס"ו ע' קלא. ד"ה ועתה גוי הודיעני תש"ה פ"כ, ועוד. וראה גיטין נב. ב"מ פז, א.
²⁶ אבות פ"ה מ"כ.
²⁷ פסחים נ, א.
²⁸ ראה אגה"ק סי"ז, לקו"ת ואתחנן ו, ב. ואילך.
²⁹ להעיר מהלי"ת ל"ת לאדה"ז פ"ב סי"י.
³⁰ משלי טו, זך.
³¹ יתרו יט, כ.
³² כ, ב.

טהרה נזיקין קנין – טנ"ק
בהתוועדות י"ב תמוז ה'תשל"ד דיבר כ"ק אד"ש מלך המשיח על כך שקורים לניידות המצוות של ה"מבצעים" "טנקים", ואמר את דברי הבעש"ט שגם מלשונות הגויים יש הוראה. וא' הביאורים שביאר אד"ש;

³³ ויחי נ, ?.

³⁴ ר"ה כו, א. סוטה יג, א.

³⁵ דברים ב, ו.

³⁶ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

"טנק" – ר"ת (ג' סדרים אחרונים בש"ס, לא בסדר זה) טהרות נזיקין קדשים. וביאר שכשרוצים לקרב יהודים ע"י מצוות ה"מבצעים", דבר ראשון צריך להיות **"טהרות"** – שיהי **טהור** מכל פניה שלא יחשבו שע"כ ייצא לו מהפעילות, קשרים (קונקשען), כסף, קריירה וכדומה, וכשיורגש בעבודתו שהיא טהורה מפניה, אזי **"נזיקין"** – יוצאו מהיהודים את כל העניינים השליליים והבלתי רצויים, **"קדשים"** – יכניסו בהם את כל ענייני הקדושה, ע"כ נקודת השיחה בענין זה.

וברמב"ם סדר הספרים הוא בסדר הזה; **טהרה נזיקין קנין**; ובה נוכל לפרש, שמקנים ליהודי את כל עניני הקדושה. ועל השאלה הרי לא מדובר כאן בקניינים רוחניים אלא בקניינים גשמיים וממוניים, התשובה פשוטה כנ"ל (ס"ב); ב"כותרת" בראשית הספר פותח הרמב"ם בפסוק **"ראשית חכמה קנה חכמה, ובכל קניינך קנה בינה"**, היינו שלכל לראש מדובר כאן על קנייני התורה והקדושה, והקניינים הממוניים הגשמיים הם רק משניים (ובפרט שלומדים זאת בפרשת מתן תורה, כנ"ל).

ואמר: אתן לה"מרא דאתרא" (אז ה" הרב זלמן שמעון ז"ל דוורקין), והוא בתור "מרא דאתרא" יאכל בשם הציבור ויוציאם יד"ח...

לפאר את בית אלוקיננו!

ג. וכידוע כ"ק אד"ש מה"מ מאד לא "סבל" קמצנות וצמצום וגם רצה שביהכ"ס יראה בצורה עשירה ומפוארת כמ"ש בהלכה בקשר לביהכ"ס **"לפאר את בית אלוקיננו!"** ובפעמים ששפצו והרחיבו את ביהכ"ס (ואז התפלל למטה בביהמ"ד הגדול רק בשבתות) כשהגיע לקבלת שבת ה" מסתכל אנה ואנה מה התקדמו בשיפור המקום גם בדרכו למקומו וגם כשחזר בפסיעות "עושה שלום".

וזה מלמדנו ט"ו בשבט, שחוגגים יותר על אכילת פירות מאשר חיטה ושעורה, שמורים על **הידור מצוה**. ובפעם הראשונה ששפצו את ביהכ"ס, תרם אד"ש והרבנית את 5 הנברשות.

וה" כדאי שהאחראים יתנו אל לבם גם בייפוי הבנין, וגם בריהוט שלא יראה כמו של מחסן מיושן אלא ריהוט מפואר כמתאים **לארמון המלך!**

תורת חי"ל!

בקשר למה שכתבנו במסכת אבות ש"התורה נקנית במ"ח דברים", כדאי לציין דברי אד"ש בשיחה שהביא מ"ש הצמח צדק באוה"ת (שכתוב בספרים) למה נקראת התורה **חיל**; **"אשת חיל"** שכתוב במשלי שפרק זה, הוא משל על התורה; **כי חי"ל – גימטריא – 48**, ו"התורה נקנית במ"ח דברים" (ומתאים במיוחד לפרשתנו שמדובר על מינוי הדיינים יודעי התורה, שהתנאי הראשון (כתוב פעמיים) **"אנשי חיל"** [ואמנם רש"י אומר עשירים, אבל אולי גם רמוז להנ"ל] ואולי אפשר לומר **חי"ל – חי"ל למ"ד!** חיות בלימוד!

הכתרת הרב

העירני א' מאנ"ש; שביום הכתרה של **הרב בריון שליט"א** לרבני קראון הייטס, יום א' פ' יתרו י"א שבט, ה" בשיעור הרמב"ם (ג"פ ליום) ההלכה: **"אם יש במדינה אדם חכם חשוב** (לתקם מעשה המדינה, ולהצליח דרכי יושביה) – אין התנאי שלהם מועיל כלום, ואין יכולים לענוש ולהפסיד כל מי שלא קבל התנאי, אלא אם כן התנה עמהם ועשו מדעת החכם, וכל מי שהפסיד לפי התנאי שאינו מדעת החכם – משלם".

והלכה זו בהלכות מכירה היא בפרק י"ד – גיטמריא **חב"ד**, הלכה י"א – ויום הכתרת הרב ה" **יא שבט** (חודש היא).

וה" יום א' פרשת **יתרו**, בה נאמרה לראשונה פרשת מינוי הדיינים, ובעקבות פרשת **יתרו**, שהגבאים מטעם ועד אגור לא נתנו העליה של עשרת הדברות לרבני השכונה, דיבר אד"ש בחריפות נגד הלוחמים ברבני השכונה, ואמר בתקיפות **שאותם שלחמו והפריעו לבחירות רבני השכונה** (שע"כ אמר אד"ש: **"פונה אני מכל עסקי לסדר הבחירות ע"פ התורה"**) **אותם האנשים המשיכו להפריע למינוי הרבנים, וממשיכים ללחום ולהפריע לתפקודם**.

והרבי אמר ע"ז שצריכים **ללחום למען רבני שכונת קראון הייטס כמו על "ערקתא דמסאנא"**! (סנהדרין עד, ב).

וכמו שכתבנו בזמן הבחירות **בריון** – גימטריא – דידן נצח בכל!

(והבחירות היו בפרשת האזינו שיש בה **נ"ב** (גימט' בכל) פסוקים) כך **"יתרו"** – גימטריא – **דידן נצח שמח בכל!**

שנה פוריה!

בקשר לראש השנה לאילן ט"ו בשבט חג הפירות (שמנהג ישראל לאכול פירות, בפרט אלה שנשתבחה בהם ארץ ישראל) [ואומרת הגמ': **"מאי פירי – מצוות"**]. שתה"י שנה פוריה במצוות ומעשים טובים.

כדאי לציין הסיפור הבא:

היו כאלה שלא ה" להם שם יהודי רק לועזי, ושאלו את אד"ש איזה שם יהודי לבחור, ועפ"י רוב הוא ענה והורה על שם עברי דומה ללועזי.

ופעם באה אישה לאד"ש בחלוקת הדולרים "שליחות מצוה לצדקה", ובקשה שהרבי יתן ויורה לה על שם עברי, ושאל אותה מהו השם הלועזי? וענתה ששמה **"פאולה"**, וע"כ אמר לה כ"ק אד"ש מה"ס שתקרא עצמה בשם **"פוריה"**.

ואתהלכה ברחבה!

א. בשנות הלמד"ים כשהתחילו התוועדות אד"ש בט"ו בשבט (באופן פתאומי) כשחזר מהאוהל, והכינו סלסלה וקערה מליאה פירות לאד"ש, ולציבור נתנו רק כמות מצומצמת (אד"ש לקח לעצמו פרי או שניים (כמו ענב וכדומה) והשאר נתן לחלק לקהל) אבל לאד"ש לא ה" נוח שלא היתה כמות גדולה של פירות לקהל, ואמר (בתמיהה גדולה): **"א מויראדיקער קמצנות!..."** (קמצנות נוראה!...)

ב. בערב פסח ה"תשמ"א שחל בשבת, היתה התוועדות פתאומית, שאד"ש הודיע עליה לרי בערל ז"ל יוניק רק ב-12 בצהריים, שבשעה 1:30 תה" התוועדות (הוא לא רצה להודיע בבוקר מוקדם אחרי שחרית לא להפריע לקהל את סעודת שבת וביעור חמץ), ולא ה" מוכן פירות לקהל (הדבר היחיד שיכולים לאכול, כי בע"פ אהה"צ לא אוכלים לא מצות ולא יין). ורק הכינו בננה לאד"ש.

אד"ש אכל חתיכה קטנה מהבננה (עם מזלג) ולא ה" מרוצה שאין פירות לכל הציבור.

לע"נ

הרה"ת **יוסף משה** בהרה"ח **אלחנן דובער** ז"ל

מאראזאוו

נפטר ח' שבט ה'תשע"א

ה"יר שימליץ טוב עבור כל בני משפחתו וכל יוצאי חלציהם להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים וירונו נחת יהודי חסידותי מכל יוצאי חלציהם ויקויים הקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם ולקבלת פני משיח בגאולה השלמה מי"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י **בני משפחתו שיחיו**

(דברים שנאמרו בסעודות סימני הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!